

Μητροπολίτης Μπορίσπολ και Μπροβάρι Αντώνιος: Εάν ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως είναι Οικουμενικός όχι μόνον κατά τον τίτλο, γιατί δεν τον εκλέγει όλη η Οικουμενική Εκκλησία;



Πρώτα απ' όλα, σχετικά με την κατανόηση του τίτλου «Οικουμενικός Πατριάρχης». Μπορούμε να συζητάμε πολύ για την ιστορική αφετηρία αυτού του τίτλου και για το πώς προσεγγιζόταν τον 5^ο ή τον 11^ο αι. Πολύ σημαντικότερο για εμάς είναι ότι σήμερα ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, κρίνοντας από τις πράξεις του, κατανοεί τον τίτλο αυτό με υπερβολική κυριολεξία, ως διεκδίκηση της εξουσίας στην Οικουμενική Εκκλησία. Ακριβώς υπό αυτή την ιδιότητα ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος επιτρέπει στον εαυτό του να παρεμβαίνει στις υποθέσεις των άλλων κατά τόπους Εκκλησιών.

Το ποίμνιό μας πολλών εκατομμυρίων και εμείς, οι αρχιερείς της Ουκρανικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, δικαιούμαστε να ρωτήσουμε: πού θεμελιώνονται αυτές οι διεκδικήσεις;

Το 2014 η ιεραρχία της Εκκλησίας μας στην Ιερά Σύνοδο της Ιεραρχίας εξέλεξε τον Προκαθήμενο μας Μακαριώτατο Μητροπολίτη Ονούφριο. Ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο είναι Αφέντης και Πατέρας για εμάς τους αρχιερείς, τον ιερό κλήρο και τους λαϊκούς μας. Είναι απλό και προφανές.

Τότε είναι απολύτως φυσιολογικό να αναρωτηθούμε, γιατί ο Πατριάρχης, ο οποίος εκλέγεται από μερικούς αρχιερείς μιας άλλης Εκκλησίας στο έδαφος της Τουρκίας (η κυβέρνηση της οποίας παρεμπιπτόντως δεν τον αποκαλεί αλλιώς, παρά «Φαναριώτη Έλληνα Πατριάρχη της Ιστανμπούλ») πρέπει να είναι Αφέντης και Πατέρας μας;

Εάν ο «Οικουμενικός Πατριάρχης» είναι κάτι περισσότερο από έναν από τους πομπώδεις τίτλους της προ πολλού παρελθούσης εποχής του Βυζαντίου, τότε γιατί αυτός ο Πατριάρχης δεν εκλέγεται από όλη την Οικουμενική Εκκλησία; Ο Πάπας της Ρώμης, ο οποίος επίσης διεκδικεί την οικουμενική εξουσία στο πλαίσιο της ομολογίας του, εκλέγεται παρ' όλ' αυτά από το κονκλάβιο των καρδινάλιων, οι οποίοι εκπροσωπούν όλη τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Μήπως εκείνες οι Εκκλησίες, στις υποθέσεις των οποίων παρεμβαίνει ενεργά ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος, τον είχαν εκλέξει;

Είναι ευνόητο, ότι υφίσταται απεριόριστη δυνατότητα για κατά το δοκούν χειραγώγηση με παλαιά έγγραφα, απόσπαση των ιερών κανόνων από τα συμφραζόμενά τους και επίκληση «τραβηγμένων από τα μαλλιά» τετελεσμένων περασμένων εποχών. Το γεγονός όμως παραμένει γεγονός: η Ουκρανική Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι φαντασίωση, αλλά άνθρωποι με σάρκα και οστά. Είναι εκατομμύρια άνθρωποι, οι οποίοι έχουν συνηθίσει τους διωγμούς, δύσκολα πτοούνται από τις υπερατλαντικές απειλές και εξακολουθούν να διαφυλάττουν πίστη στις οικείες αυτών εκκλησιαστικές Αρχές, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη εκείνους, που αρέσκονται σε «πρωτοκαθεδρίες... και ασπασμούς» (Λουκ. 11.43) και διεκδικούν εκείνα, επί των οποίων δεν έχουν δικαιώματα. Και θα υποχρεωθούν να λογαριαστούν με τη γνώμη του λαού της Εκκλησίας.